

Arrest

**nr. 87 246 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 oktober 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 februari 2011.

1.3. Op 18 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Lor en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Khoramabad. U komt uit een traditionele familie, waar uw broer M.(...) de plak zwaait. Tijdens uw studie statistiek begon u in 1383 (Perzische kalender, komt overeen met 2004-2005 in de westerse tijdsrekening) te werken voor het provinciale instituut voor statistiek van uw woonplaats. Na uw studie begon u in 1385 (2006-2007) te werken voor een nieuw opgericht overheidsbureau voor statistiek. Tijdens de electorale campagne van de presidentsverkiezingen van 22/03/1388 (12 juni 2009) sympathiseerde u met de Groene Beweging. U en uw twee jongere broers maakten reclame voor presidentskandidaat Moussavi. Jullie deelden foto's en groene armbandjes rond op straat en op uw werkplaats. U werd door uw broer M.(...), die niet akkoord ging met uw gedrag, geslagen. Na de verkiezingen begonnen manifestaties tegen de officiële uitslag. Op 25/03/1388 (15 juni 2009) nam u met uw beide jongere broers deel aan een manifestatie in Khoramabad. Toen er rellen uitbraken, keerden jullie terug naar huis. De volgende dag droeg u onderweg naar uw werk een groene sjaal. Op 28/03/1388 (18 juni 2009), 30/03/1388 (20 juni 2009), 16/09/1388 (7 december 2009) en op 07/10/1388 (28 december 2009) nam u samen met collega's deel aan manifestaties om de Groene Beweging te steunen. U besloot om de beweging actief te steunen omdat u ervan overtuigd was dat Moussavi de positie van de vrouwen in Iran kon verbeteren. Vanaf de vierde maand van 1388 (eind juni-begin juli 2009) begon u met enkele geïnteresseerde medewerkers bijeenkomsten te organiseren op uw werkvloer. U wilde ertoe komen dat uw instelling subsidies zou krijgen om statistieken bij te houden over huiselijk geweld tegen vrouwen in de provincie Lorestan. Hoewel u aanvankelijk de steun kreeg van enkele academici, haakte de ene na de andere af. U kreeg van de voormalige directeur van het provinciale instituut voor statistiek van Khoramabad, D.(...) M.(...), te horen dat er geen budget zou worden vrijgemaakt voor uw project. Hoewel u uw project niet kon aanvragen bij gebrek aan financiële middelen, besloot u alsnog uw idee te verwezenlijken. U wilde hiervoor beroep doen op het budget voorzien voor andere statistieken. Op 5/04/1389 (26 juni 2010) lichtte uw neef M.(...) Z.(...), werkzaam bij de Herasat (Geheime Dienst bij overheidsinstellingen) bij de Revolutionaire Rechtbank van de provincie Lorestan, uw vader in over het bestaan van een dossier tegen u. Op 10/04/1389 (1 juli 2010) werd u op uw werk opgebeld door een man die zich als A.(...) voorstelde. Hij wilde dat u naar zijn kantoor kwam om een opdracht te bespreken. Tijdens jullie ontmoeting veranderde A.(...) zijn toon. Hij begon u te kleineren en u duidelijk te maken dat hij wist wat u van plan was. Hij verbood u nog langer bijeenkomsten te organiseren met betrekking tot de positie van vrouwen in Lorestan en noemde u een huichelaar en een gevaar voor de nationale veiligheid. U lichtte uw collega's nooit in over dit voorval. U vreesde eveneens een negatieve reactie van uw broer M.(...). U bedacht dat u bij een mogelijke arrestatie en een eventuele detentie uw familie ten schande kon maken en daarvoor omgebracht kon worden. U besloot uw tante A.(...) Z.(...) in België te contacteren en om een uitnodiging te vragen. Uw nicht stuurde op 23/04/1389 (14 juli 2010) een uitnodiging voor een bezoek aan België. U reisde met deze documenten naar Teheran en vroeg een visum aan bij de Belgische ambassade. Op 30/07/1389 (22 oktober 2010), vertrok u met uw vader van Khoramabad naar Karaj. U verbleef er bij uw oom I.(...). Op 7/08/1389 (29 oktober 2010) reisde u naar de luchthaven Imam Khomeini in Teheran, waar u een vlucht nam naar Nederland. Uw familie haalde u er per wagen op en bracht u naar België waar u op 4 november 2010 u een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw identiteit en/of asielerelaas legde u volgende documenten neer: uw Iraans paspoort (d.d. 12 augustus 2007), uw vliegtuigticket, uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw werkbadge, uw diploma, de shenasnamehs van uw ouders, enkele documenten in verband met uw vaders gezondheidstoestand, de statuten van de instelling voor statistieken, een print van een internetsite met een lijst namen van medewerkers van het bureau voor statistieken, een kopie van de deontologie voor de medewerkers van het Ministerie van Industrie en Mijnen, een print van een internetsite met de benaming van de instelling waarvoor u werkte, een lijst met namen van leden van het directiecomité en een door u opgestelde brief met een samenvatting van uw asielmotieven. Na uw gehoor legde u nog een kleurenprint van een sommatie van de Strafrechtbank neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst verklaarde u iets tegen het regime te willen ondernemen omdat u de positie van de vrouw verbeterd wilde zien (CGVS, p. 9). Wat dit betreft, dient te worden vastgesteld dat uw houding moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zo blijkt uit uw verklaringen dat, ondanks dat u al op 05/04/1389 (26 juni 2010) ingelicht werd van het bestaan van een juridisch dossier tegen u en ondanks dat u op 10/04/1389 (1 juli

2010) met meneer A.(...) een aanvaring had in verband met uw activiteiten, u nog tot 07/08/1389 (29 oktober 2010), i.e. ongeveer vier maanden later, wachtte alvorens Iran te verlaten. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in die vier maanden nog problemen kende. Uit de door u neergelegde documenten, met name uw reispaspoort en uw vliegtuigticket, blijkt voorts dat u een vlucht heeft genomen vanuit de Imam Khomeini luchthaven in Teheran naar Schiphol in Nederland. U maakte voor deze reis gebruik van uw persoonlijk reispaspoort voorzien van een visum uitgereikt door de Belgische ambassade in Teheran. Op 7/08/1389 (29 oktober 2010) verliet u Iran op legale wijze. Dat u zo laattijdig en op legale wijze via de luchthaven Imam Khomeini in Teheran kon vertrekken ondanks uw beweerde problemen – er zou tegen u een dossier opgemaakt worden en u zou verschillende jaren cel riskeren (CGVS, p. 14; zie ook uw schriftelijke verklaringen) –, ondermijnt op zich reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondergraven doordat u geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegde van de door u beweerde problemen. U bezorgde weliswaar na uw gehoor een kopie van een gerechtelijk document. Wat deze sommatie betreft, dient te worden opgemerkt dat dit document geen bewijswaarde heeft. Het betreft immers slechts een kleurenkopie waarvan de authenticiteit niet kan nagezien worden. Uit een onderzoek, waarvan het volledige resultaat in bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat nagenoeg alle door Iraniërs neergelegde juridische documenten vals zijn. Gekopieerde en gescande documenten zijn zeer gemakkelijk te vervalsen. Voorts is het merkwaardig dat uit dit document niet kan worden opgemaakt wie het in ontvangst heeft genomen. Op de plaats voorzien voor dergelijke gegevens werd immers niets ingevuld of gemarkeerd. In verband met uw werkzaamheden met betrekking tot uw plan statistieken over huiselijk geweld in uw regio op te stellen, legde u niets neer. U werd gevraagd om documenten van uw voorbereidend werk neer te leggen (zoals bijvoorbeeld concreet uitgewerkte vragenlijsten, uw aanvraag om een budget voor uw project en het eventuele schriftelijke antwoord op deze aanvraag). U stelde hierop dat u dergelijke dingen niet in uw bezit had omdat deze op uw werkplaats in Iran dienden te blijven (CGVS, p. 11-12). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het ontbreken van enig begin van bewijs. Gelet op het feit dat u uw vertrek uit Iran zorgvuldig heeft voorbereid en gelet op het feit dat u los van bovenstaand project wél heel wat documenten in verband met uw werkgever en uw werk kon neerleggen, is het weinig waarschijnlijk dat u dergelijke documentatie (in kopie) niet zou hebben meegenomen en/of zou kunnen laten nasturen. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij / zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn / haar asielrelaas enigszins kunnen staven, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u vanuit België contacten onderhoudt met één van uw medewerkers en uw huidige vervangster M.(...) A.(...) (CGVS, p. 12).

Tot slot kan erop gewezen worden dat het hoogst bevreemdend is dat u ondanks dat u onderzoek wilde doen naar geweld op vrouwen in Iran nooit met organisaties/instellingen die zich bezighouden met vrouwenzaken contact gezocht heeft (CGVS, p. 10). Bij uw werkzaamheid contacteerde u nooit vrouwenorganisaties, vluchthuizen voor vrouwen en/of advocaten (CGVS, p. 10-11). U stelde dat u geen budget loskreeg voor uw project, dat verschillende geïnteresseerde betrokkenen afhaakten, maar dat u desondanks wenste door te zetten. Dat u uw project op eigen initiatief wilde verder zetten zonder bij andere vrouwenorganisaties steun te zoeken, houdt dan ook, gelet op het feit dat er geen opdrachtgever was, gelet op het feit dat u geen budget hiervoor kon losweken en gelet op het feit dat de ene na de andere professor afhaakte waardoor u academische ondersteuning ontbeerde, geen steek (CGVS, p. 10-12). In het licht hiervan rijzen dan ook twijfels op aangaande de geloofwaardigheid van uw project om statistieken op te stellen over huiselijk geweld op vrouwen in de provincie Lorestan (CGVS, p. 9-10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaringen dat er een gerechtelijk dossier tegen u zou zijn opgesteld naar aanleiding van uw werkzaamheden en uw project bij het bureau van statistieken niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot kan er nog gewezen worden op een bijzondere eigenaardigheid in uw asielrelaas. Zo is het bevreemdend dat, hoewel u stelde uit een familie te komen die door uw extreem conservatieve broer M.(...) gedomineerd werd – uw vrijheid werd door hem beknot en hij sloeg u –, u blijkbaar wel de toestemming kreeg om hogere studies af te maken buiten uw woonplaats, u als ongehuwde vrouw buitenshuis mocht werken – u bekleedde zelfs een hoge positie en had door uw werk veel contacten met uiteenlopende instellingen en mensen –, u probleemloos een paspoort kon verkrijgen en u, net als twee van uw broers, kon deelnemen aan manifestaties ten voordele van de Groene Beweging (CGVS, p. 3-9; p. 13; p. 16; zie ook schriftelijke verklaringen neergelegd op het Commissariaat-generaal). Deze vaststelling op zich ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde invloed van uw conservatieve broer op uw familie.

Betreffende uw deelname aan enkele manifestaties ten voordele van Moussavi en de Groene Beweging kan nog worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u hierdoor geen problemen met de autoriteiten van uw land heeft ondervonden. U stelde enkel dat men u vroeg, wanneer u

naar overheidsinstellingen ging, de groene band die u rond uw pols droeg, af te nemen (CGVS, p. 9), hetgeen bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden aan een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten en uw vliegtuigticket bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisroute. Deze worden door mij niet betwist. De identiteitsdocumenten van uw ouders en de documenten betreffende uw vaders gezondheidstoestand bevestigen enkel hun identiteit, hun nationaliteit en uw vaders gezondheidstoestand, niets meer. Uw diploma en documenten met betrekking tot uw werk tonen enkel aan dat u na uw studies heeft gewerkt. Deze documenten tonen echter, zoals reeds aangehaald werd, geenszins het door u beweerde project met betrekking tot de statistieken over huiselijk geweld op vrouwen in Lorestan, noch de door u beweerde problemen naar aanleiding hiervan aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing niet heeft getoetst aan de huidige situatie in Iran. Verzoekster verwijst naar de documenten welke als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd en waaruit volgens verzoekster blijkt dat de situatie in Iran helemaal niet relatief kalm en stabiel is. In het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 19 maart 2012 wordt aangeraden “*alle niet essentiële reizen naar Iran NIET te ondernemen, behalve om dringende reden, gelet op de huidige regionale spanning*”. Uit de overige stukken – een verslag van NCRI en twee rapporten van Amnesty International – blijkt dat de regering er niet voor terugdeinst om onschuldige burgers te martelen en te vermoorden, onder wie ook vrouwen die opkomen voor vrouwenrechten en advocaten die opkomen voor de mensenrechten, aldus verzoekster. Zij besluit op basis van de door haar bijgebrachte documenten dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze, zodat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat zij wel degelijk geconfronteerd werd met huiselijk geweld, en dit vooral na de dood van haar moeder. Het was vooral dankzij haar ouders dat zij in de mogelijkheid was om te studeren. Haar moeder is twee jaar voor het behalen van haar diploma van licentiaat in de statistiek overleden en haar vader lijdt aan een longziekte en is fysiek niet opgewassen tegen haar conservatieve broer. Na de dood van haar moeder werd zij meer en meer beknot in haar vrijheid, mede gelet op de ziekte van haar vader. Verzoekster voert aan dat zij als slachtoffer van huiselijk geweld maatschappelijk niet wordt beschermd, reden van haar komst naar België. Zij voegt hieraan toe dat zij bovendien als hoger opgeleide vrouw die streed om vrouwenrechten in de huidige situatie gevaar loopt. Zij verwijst in dit verband opnieuw naar de stukken die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd.

2.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de mogelijkheid tot het overleggen van nieuwe elementen zoals bepaald in artikel 39/76, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), alsook op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster herhaalt dat uit de verslagen die zij bijbrengt blijkt dat zowel de situatie van enige jaren geleden als de huidige situatie in Iran verre van stabiel is. Zij wijst erop dat ook het EHRM in haar arresten stelt dat een schending van artikel 3 EVRM zich voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld. Volgens verzoekster is er sprake van veralgemeend geweld in Iran. Zij herhaalt voorts dat zij tevens slachtoffer is van huiselijk geweld, waartegen zij niet wordt beschermd, en dat zij bovendien als hoger opgeleide vrouw die streed om vrouwenrechten in de huidige situatie gevaar loopt, zoals voldoende wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken. Verzoekster meent dat zij omwille van haar overtuiging en haar activiteiten in Iran (een individueel risico op) gevaar loopt zodat zij aanspraak maakt op subsidiaire bescherming.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een reisadvies Iran van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 19 maart 2012; het rapport *"Misstanden van mensenrechten in Iran – Speciaal rapport – jan / feb 2008"* van Friends of a Free Iran, Dutch Groep, bewerkt rapport van NCRI; het persbericht *"Iran must quash human rights lawyer's conviction ahead of prison term"* van Amnesty International van 4 mei 2012 en het persbericht *"Iran: further information: human rights defender imprisoned: Narges Mohammadi"* van Amnesty International van 30 april 2012.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het gegeven dat zij laattijdig en op legale wijze via de luchthaven Imam Khomeini in Teheran kon vertrekken ondanks haar beweerde problemen – er zou tegen haar een dossier opgemaakt worden en zij zou verschillende jaren cel riskeren –, ernstig de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen ondermijnt, (ii) zij geen enkel overtuigend begin van bewijs neerlegde van de door haar beweerde problemen, zoals wordt toegelicht en het hoogst bevreemdend is dat zij, ondanks dat zij onderzoek wilde doen naar geweld op vrouwen in Iran, nooit contact gezocht heeft met organisaties/instellingen die zich bezighouden met vrouwenzaken zodat zij haar verklaringen dat er een gerechtelijk dossier tegen haar zou zijn opgesteld naar aanleiding van haar werkzaamheden en haar project bij het bureau van statistieken niet aannemelijk heeft gemaakt, (iii) de vaststelling dat zij de toestemming kreeg om hogere studies af te maken buiten haar woonplaats, dat zij als ongehuwde vrouw buitenshuis mocht werken, dat zij probleemloos een paspoort kon verkrijgen en dat zij, net als twee van haar broers, kon deelnemen aan manifestaties ten voordele van de Groene Beweging, de geloofwaardigheid van de door haar beweerde invloed van haar conservatieve broer, door wie haar vrijheid werd beknot en door wie zij werd geslagen, op haar familie ondermijnt, (iv) uit haar verklaringen blijkt dat zij geen problemen met de autoriteiten heeft ondervonden omwille van haar deelname aan enkele manifestaties ten voordele van Moussavi en de Groene Beweging en dat men haar enkel vroeg de groene band die zij rond haar pols droeg af te nemen wanneer zij naar overheidsinstellingen ging, hetgeen bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden aan een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en (v) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 april 2012 (CG nr. 1021308), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoekster tracht aannemelijk te maken dat zij wel degelijk het slachtoffer is van huiselijk geweld en zij in dit verband betoogt dat het vooral dankzij haar ouders was dat zij in de mogelijkheid was om te studeren, dat haar moeder twee jaar voor het behalen van haar diploma van licentiaat in de statistiek is overleden en dat haar vader lijdt aan een longziekte en fysiek niet opgewassen is tegen haar conservatieve broer, kan niet worden ingezien op welke wijze zij met deze argumentatie meent te kunnen verklaren dat (i) zij na de dood van haar moeder de toestemming kreeg om haar hogere studies af te maken buiten haar woonplaats, (ii) zij als ongehuwde vrouw buitenshuis mocht werken, (iii) zij probleemloos een paspoort kon aanvragen en (iv) zij, net zoals haar broers, kon deelnemen aan manifestaties voor Moussavi en de Groene Beweging. Een dergelijke bewegingsvrijheid staat haaks op haar bewering dat zij na de dood van haar moeder meer en meer beknot werd in haar vrijheid. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde invloed van haar conservatieve broer op haar familie.

Voor het overige blijft verzoekster in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in

de bestreden beslissing blijft bijgevolg onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken vermogen niet de geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten te herstellen. Uit de documenten van NCRI en Amnesty International blijkt inderdaad dat mensenrechtenschendingen in Iran schering en inslag zijn en dat in het bijzonder vrouwenactivisten en mensenrechtenactivisten een risico lopen, zoals terecht wordt opgemerkt in het verzoekschrift. Dat dergelijke praktijken effectief plaatsvinden in Iran betekent echter niet dat verzoekster hiervan persoonlijk het slachtoffer werd of zal worden en dat haar relaas waarheidsgetrouw is. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de huidige situatie in Iran doch werd op goede gronden geoordeeld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.7.2. In voorliggend verzoekschrift wordt geen concreet verweer gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekster toont aan de hand van het reisadvies Iran – dat overigens slechts gericht is aan Belgische reizigers die van plan zijn om naar Iran te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraanse nationaliteit bezitten – geenszins aan dat er actueel in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Gelet op wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster in haar “beroep tot nietigverklaring” vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS